

ZŠ Kamenice

Ringhoferova 57, 251 68, Kamenice

JAROSLAV NIHILČ – ŽIVOTOPIS

Pan Jaroslav Nihilč se narodil 1. 9. 1939 ve Všedobrovicích a své dětství trávil převážně venku, tak jako většina dětí v té době. Jednou z jeho prvních vzpomínek je to, jak ho babička schovávala do falešné studny během stahování německých vojsk v roce 1945 z důvodu obav, aby ho Němci neodvezli s sebou. Dny po válce bývaly naplněny běháním po lese, pasením krav a rozděláváním táboráků. Ne vždy však šlo vše hladce – kozy často rozehnaly stádo krav, a tak bylo

potřeba je zase shánět dohromady. K tomu patřilo i vytahování krav z prohlubní, které vznikly po výbuších granátů. Velmi oblíbené bylo také střílení z luku a házení oštěpem, i když to někdy skončilo nečekaně – například když ve Štírně omylem zapíchl oštěp do zad kamarádovi, aniž by na to kdokoli přišel.

Základní školu začínal navštěvovat ve Velkých Popovicích, kde strávil tři roky, poté přešel na dva roky do Kostelce, aby se nakonec vrátil zpět do Popovic. Do Popovic jezdil pan Jaroslav ráno autobusem, odpoledne se musel vracet domů pěšky. Po ZŠ se v Praze vyučil v oboru, který by dnes odpovídal technikovi. Po škole pracoval v podniku DRUPOL a poté absolvoval základní vojenskou službu, kde působil jako řidič obrněných vozidel. Po skončení vojny nastoupil do Strojmetalu, kde strávil čtyřicet let až do důchodu. Pracoval u lisu na výrobu součástek. Při jedné nehodě mu těžká součástka spadla na nohu, což mu znemožnilo pokračovat v práci u lisu. V důsledku toho se přesunul na jinou pozici, kde měl na starosti dovážení materiálu na stavbu bytových domů v Kamenici.

V roce 1961 se oženil a aktivně se věnoval sportu. V létě se hrál fotbal, v zimě hokej – k tomu bylo nutné si vlastními silami připravit ledovou plochu. V této době bydlel s rodinou ve Struhařově, narodily se mu dvě dcery.

V roce 1968 se zapojil do recesistických akcí zaměřených na zmatení sovětských okupantů. Spolu s dalšími lidmi jezdil na motorce a sundával cedule s názvy obcí a cest, což způsobovalo značné komplikace sovětským jednotkám, které se v neznámém terénu hůře orientovaly. Tyto události předznamenávaly poznámky občanů Jugoslávie o chystané invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa – v SFRJ byl na pracovní cestě a při cestě domů přes Maďarskou lidovou republiku dokonce viděl vojenská vozidla.

Po sametové revoluci se jeho každodenní život příliš nezměnil, ale politické dění ho zajímalo. Byl dvakrát na demonstraci na Letné a jednou na Václavském náměstí. Co se týče rozdělení Československa, neměl pocit, že by to bylo dobré pro zemi. Se svou rodinou často cestoval. Přibližně dvakrát ročně vyráželi na cesty po Evropě a podnikali i jednodenní výlety do zahraničí. Cestování bylo jednou z jeho oblíbených činností, které se věnoval i po odchodu do důchodu.

